

HIC SALTA!

... aneb, ukaž co umíš!

Ročník 18, číslo 2, vydáno v červnu 2011

OSOBNOSTI PRAHY 6

Rozhovor se starostkou MČ Praha 6 Ing. Marií Kousalíkovou

Usedla jste do židle po starostovi, který měl v Praze 6 silnou pozici. Neobávala jste se srovnání?

Obava je asi silné slovo. Je úplně přirozené, že okolí srovnává, i já srovnávám, dělá to každý. Víím, že po tak silných osobnostech, jakými byli Pavel Bém a potom Tomáš Chalupa, jsem ve velice těžké pozici, že je laťka nasazena vysoko. Na druhou stranu jsem úplně někdo jiný, jsem starší, jsem žena. Myslím si, že každý dovedeme do komunální politiky přinést to svoje a dát jí něco nového. Cítím, že mám dost sil, zkušeností a odhodlání na to, abych byla dobrou starostkou.

Vidíte rozdíly mezi starostkou ženou a starostou mužem?

Nikdy jsem nebyla příznivkyní genderového přístupu v politice. Bez ohledu na to, zda je to muž nebo žena, by se měl jedinec posuzovat podle schopností, vědomostí a znalostí. Jsem ze staré školy, kdy se žena věnovala dětem a rodině, ale doba je jiná a i ženy vnímají politiku trochu jinak, více srdcem a ne tak pragmaticky jako muži. A to srdce je v politice nezbytné.

Na co navázáte v práci Vašeho předchůdce?

Ve většině věcí bude muset být kontinuita zachována. Odvedená práce, problémy, které se zde řešily, způsob, jakým se řešily, to, jak jsme se chovali k občanům, otevřenost a vstřícnost úřadu, to jsou některé faktory, které pomohly získat úspěch ve volbách. Tato městská část byla dobře vedena a tímto směrem já budu pokračovat.

Co si přejete zlepšit?

Budeme se snažit více uchopit sociální problematiku, o to se koneckonců snažil už bývalý starosta Chalupa. Této oblasti bych se ráda věnovala více, protože i když tu máme domy seniorů a domy s pečovatelskou službou, stejně si myslím, že seniorům něco dlužíme, že si zaslouží ještě něco navíc. V minulých dvou letech jsem organizovala volnočasové a sportovní setkání se seniory spolu s pražským domem dětí a mládeže. Všem se to moc líbilo. Neznamena to ale, že nevnímám potřeby mladých lidí a dětí. Mám pět vnuček a trávím s nimi podle možností volný čas. I proto víím, že další dětská hřiště a další místa ve školkách jsou nezbytnosti.

pokračování rozhovoru na straně 3

Rozhovor s Ivanem Trojanem, hercem Dejvického divadla

Lze říci, že divadlo je tak trochu sport?

To lze určitě říci. Divadlo bych spíše přirovnal ke kolektivním sportům. Některé herecké výkony jsou na hranici těch sportovních. Jak z hlediska fyzické, tak samozřejmě i psychické zátěže. Řekl bych, že ta je velmi podobná. Často dlouhou a náročnou přípravu může zhatit nějaká tréma a neschopnost se sebou zacházet ve stresové, zátěžové situaci. To mají herci se sportovci společné.

Pro domácí fotbalisty je vysněnou metou hrát za Spartu nebo Slavii, Bohemians...

Máte nějakou takovou vysněnou divadelní či hereckou metu?

To mám... To jsme si vysnili, máme ji a realizujeme. Je tady (pozn. redaktora: Dejvické divadlo). Tady to je vlastně moje Bohemka, kdybych to převedl.

Neláká vás divadelní režie?

Láká, už několik let tady kolem toho brousíme, ale většinou se to nějak nešlo... Neobjevil se ten správný titul, který bych chtěl dělat na 100 %, a i časově mi to nevycházelo. Ale může se to stát. To jsou dvě věci a za třetí divadelní režie je velice těžká profese.

Zdá se, že všem rolím dáváte 100 %... Nebo máte nějaké intermezzo/mezi-hru? Lze toto tempo vůbec dlouhodobě udržet?

Pokud jde o velké role, jako je třeba Teremin nebo Příběhy obyčejného šílenství ad., kde jste na tom jevišti pořád, tak je dobré vědět, že jsou určité scény, kde si lze do jisté míry odpočinout, ale to neznamená zcela vypustit. Je to pořád o hraní naplno. A hlavně to také není o jednom člověku, ale je to kolektivní výkon a to vám pak tu energii také trochu šetří. Jinak se snažím hrát naplno ještě pořád a až do konce.

Nedávno se zde byli podívat Tomáš Řepka s Markem Matějovským. Pozval je David Novotný, který je Spart'an. Tak jsem pak říkal klukům, že se mi chtělo to představení v 35. minutě vypustit, ale že mi to pak stejně nedalo a zahrál jsem to naplno až do konce. To byl vtíp, samozřejmě. Ale myslím, že fotbalisté někdy zapomínají na to základní, že kromě toho, že je to slušně žít, tak to hrají především pro diváky, kteří si zaplatili a chtějí za to vidět nějakou podívanou až do té 90. minuty. A to mi přijde líto, že když se třeba vede 2 : 0, tak ten zápas vypouštějí.

zdroj: www.bohemians1905.cz

foto: Hyněk Glas

Jakým způsobem se dobijíte?

Určitě hlavně sportem. Dříve jsem hrál basketbal, lze říci vrcholově, a z toho jsem vlastně dlouhodobě čerpal. Měl jsem dobrou fyzickou kondici. Pak se mi po tom začalo stýskat, tak jsem se k basketu opět vrátil. Asi tak na čtyři roky. Ale protože už moje výkony nebyly takové, na jaké jsem byl kdysi zvyklý, začalo mi to vadit. Tak jsem pak asi ve 37 letech začal hrát závodně fotbal. Ale protože mi jeden hlupák zpretrhal vazy v kolenu, tak už hraji jen nesoutěžně. Máme klub Real TOP Praha a spojujeme naše zápasy s charitou. Takže hrajeme proti vyzvateli a určitou částku věnujeme např. dětem nemocným cystickou fibrózou apod.

Prošli by herci dopingovou kontrolou?

No, myslím si, že jo. Určitě jo. I když třeba trávu lze dohledat poměrně dlouho do minulosti. Možná by v tomto směru někteří neobstáli, ale co se týče

nějakých anabolik, tak tam bych problém neviděl. Např. zrovna marihuana je nesmyslně zařazena na seznamu zakázaných látek. Jsem přesvědčen, že z 90 % vám rozhodně nepomůže, ba naopak. Je to spíš takový antidoping. Alkohol se nepočítá, takže si myslím, že bychom z toho byli venku. Ale tady u nás v divadle nevím o nikom, že by si dával před představením na kuráž, na potlačení trémy apod. To si myslím, že ne.

Co považujete za svůj největší sportovní úspěch?

Na devítiletce jsem začal hrát basketbal. Protože ho hrál můj starší bratr, chtěl jsem si to taky zkusit a na rozdíl od něho jsem u něj pak zůstal. Taky jsem chodil na sportovní gymnázium Nad Štolou. To, že jsem pak s basketbalem skončil a nešel ani na FTVS, kam jsem chtěl moc jít už od malička, způsobilo hlavně to, že měřím jen 178 cm a to je přeci jen pro basket určitý handicap. Na té nejvrcholnější úrovni by mě to asi limitovalo. Takže pod tlakem spolužáků a kantorů na češtinu jsem pak uhnul a šel to zkusit na divadelní akademii. Basket jsem hrál za Vyšehrad, za Spartu. Byli jsme mistři republiky v minižákách, kde jsme porazili Zbrojovku Brno s Jiřím Okáčem. To nám bylo asi 12 let a v té době jsem se s ním potkával neustále až do dorostu. Také jsem byl na pár soustředěných reprezentace – kadetů, ale nehrál jsem žádný zápas. Pak jsme byli druzí, třetí v republice. Měl jsem nějaká individuální ocenění jako nejlepší hráč zápasu nebo turnaje. Nechci se vychalovat, ale dělal jsem to poctivě a hodně mě to bavilo.

Hodně Vás mrzí, že jste nemohl zahrávat trestný kop při svém druholigovém startu za Bohemku?

To nebyl trestník, to byly poslední sekundy zápasu. Po centru do šestnáctky soupeře vykopli míč ven, já si jej zpracoval a v tu chvíli rozhodčí zapískal konec. Myslím, že se to nedělá. Instrukce pro soupeře a hlavně pro rozhodčí zněla přistoupit k tomuto zápasu jako ke každému jinému. Žádné oslavy... Možná si tyto instrukce vzal rozhodčí k srdci až moc a to byla škoda.

Jak je Vaše sportovní fandovství přijímáno doma?

Uprímně řečeno, žena fotbal nemá moc ráda, ale za léta našeho soužití se naučila tuto mou zálibu tolerovat. A vzhledem k tomu, že máme tři syny a dva z nich se se mnou už chodí dívat na Bohemku, jí nic jiného ani nezbyvá. Moje žena má ráda sport, ale zrovna fotbal moc ne, a já tomu rozumím a vím i proč. Koneckonců já k němu mám také dvojlojný vztah. Je to hezká hra, ale lidé jí strašně zkazili mnoha „věcmi“. Peníze, rozhodování atd., vše to je provázané. Má to všechno jednu takovou kouzelnou formulku. Na otázku, proč není videorozhodčí nebo proč někdo hraje neuvěřitelně zálučně ve druhé třídě, kde o nic nejde, mi odpoví: „To víš, to je fotbal.“ Ale já si osobně myslím, že toto právě není fotbal. To je to, co se z něj stalo, co z něj lidé udělali. A je to hodně o penězích. Nechápu ani ty nejvyšší představitele, jako jsou panové Blatter nebo Platini. Nerozumím tomu, proč není dávno zavedeno videorozhodčí, i když tuším, proč to tak je (smích☺... a to je smutný no...).

Proč tedy?

Na té úplně nejvyšší úrovni je prostě zájem na tom, aby finále, semifinále či čtvrtfinále hrály ty nejznámější kluby, kvůli sledovanosti a atraktivitě. Myslím, že tam jsou určité páky... Možná ne nějaké zásadní, ale jsou. Že je to „v zájmu fotbalu“, jak by řekli. Já si to jinak neumím vysvětlit, když to jde v hokeji, tenise a dalších sportech. Dokonce jsem zjistil, že i v NBA mají videorozhodčí. Viděl jsem zápas, ve kterém zbývalo zhruba 20 sekund do konce, a s pomocí videorozhodčího se řešilo, který tým zahrál do autu... To opravdu nemohli postřehnout ani soupeři navzájem... Ne, že by se nechtěli přiznat... A díky tomu se ten zápas dohrál „čistě“. To mi přišlo hezký. Myslím, že by to ve fotbale taky mohlo fungovat. Mnohým by se navíc ulevilo, hráčům, rozhodčím... Zodpovědnost by byla více rozdělena, samozřejmě dle předem daných pravidel. I pro diváky by to bylo atraktivní. Vždyť třeba v hokeji je neuvěřitelně napínavé, když se řeší vstřelení branky pomocí videorozhodčího. Povedete? Vyrovnáte...? To je přece vzrušující, atraktivní a nikoli nějaké hluché místo.

Jak se rozvíjí WoodKopf? (poznámka redakce: více viz www.woodkopf.cz)

Měli jsem našlápnuto, že bychom prorazili více. Nějak jsme ale zjistili, že nám víc vyhovuje to nějak provozovat mezi námi. Možná nejvíc fanoušků má teď woodkopf po dětských domovech. V rámci jedné z mých charitativních akcí pod hlavičkou občanského sdružení Múzy dětem jezdíme po dětských domovech s divadlem, hudbou, kouzelníky, žongléry a vzali jsme tam i ta dvě prkna. Setkalo se to s příjemným ohlasem.

V roce 2013 bude FTVS slavít 60. výročí od svého založení... Co byste říkal uspořádání otevřeného mistrovství Prahy 6 ve Woodkopfu?

Když děláme mistrovství světa, tak proč neudělat otevřené mistrovství Prahy 6, že jo (smích☺). Určitě bychom se tomu nebránili. Je to taková netradiční věc a je to o tom setkání, takže proč ne.

Poprál bych fakultě, aby se jí dařilo, aby jí Praha 6 podporovala, jakožto sport obecně. Prál bych si, aby sportovci měli možnost vydělat si pěkné peníze, ale zároveň, aby sport byl pokud možno co nejčistší a gentlemanský. Aby sportovci bavili sami sebe a nás diváky. Někdy mi přijde, že na to zapomínají. To je škoda.

Za rozhovor děkuje LF

zdroj: www.bohemians1905.cz

SALTO ZDAR!
kód
a BHOV!
Pou
Toujau

dokončení rozhovoru ze strany 1**I proto jste se rozhodli v Praze 6 pořádat cvičení pro seniory?**

Cvičení pro seniory souvisí s vytvořením prvního sportoviště pro seniory v ČR, které jsme otevřeli v roce 2008 ve vnitrobloku na Petřínách. Je zde soustředěno celkem 10 posilovacích strojů, které jsou určeny k aktivnímu odpočinku všech, kterým záleží na zdravém životním stylu. Takže cvičení má tříletou tradici. Myslím si, že pohyb je prospěšný pro každou věkovou kategorii. Velký význam má zejména pro lidi v pokročilejším věku, kdy je aktivní životní styl důležitý pro delší a zdravější život a kromě utužení zdraví přináší i zábavu.

Kde všude si mohou starší lidé letos v létě v Praze 6 zacvičit a co konkrétně zájemce čeká na jednotlivých místech?

Od začátku května se veřejnost opět může zapojit do oblíbeného cvičení pod širým nebem pod vedením zkušených lektorů. Cvičení zejména pro maminky na mateřské dovolené nebo pro seniory probíhá několikrát týdně, a to na venkovních posilovnách na Červeném vrchu, na Petřínách, na Ladronce a na koupališti Petynka. Zájemci si mohou vyzkoušet pilates, fit jógu, nordic walking nebo jogging. V bazénu na Petynce se cvičí aqua-aerobic.

... a co Vy a sport?

Nejsem ten typický výkonnostní sportovec, i když sportovního ducha a fanouškovský zápal určitě mám. Sportovní výkony se u mě poslední dobou ztenčily na občasně procházky s manželem s holemi nordic walking.

Kdy jste byla naposledy na procházce ve Stromovce nebo v ZOO Praha?

Nevím, kdy přesně jsem byla ve Stromovce naposledy, ale pamatuji si krásnou loňskou oslavu Dne Země, kdy jsme ve Stromovce spolu s pražskými

dětmi a velvyslanci několika zemí vysadili nové stromy. Bydlím blízko Hvězdy, tam chodím každý den se psem. Do ZOO chodíme poměrně často, moje vnučky pražskou ZOO přímo milují a celá rodina máme permanentky. S panem ředitelem jsem spolupracovala na řadě akcí, naposledy to byla soutěž pražských dětí ve sběru starých mobilních telefonů. Výnosem z jejich prodeje se pak financovala ochrana goril v Africe. Jsem také kmotrou dvojčat tygrů, k Vánocům jim posílám vždy dárky.

Je podle Vás Šestka dostatečně připravená pro sportovní vyžití?

Sportovní nadšenci si v Praze 6 mohou vybírat z celé řady možností. Největší městská část hlavního města totiž nabízí squashové a tenisové kurty, beach volejbalovou halu s vyhřívaným pískem, vnitřní i venkovní lezecké stěny, golfové hřiště, aquapark Petynku s vyhřívanou vodou a tobogánem, přírodní koupaliště, areál Ladronku s in-line dráhou, téměř 100 km rozmanitých cyklistických tras a stezek, posilovny, haly nebo venkovní hřiště s umělým povrchem.

Jak vnímáte pojem sport a aktivní životní styl?

Jsou to spojené nádoby. Obzvláště v dětském věku. Každá aktivita má smysl. Ať už jde o zábavu nebo vzdělávání. Vzdělávací aktivity děti připravují lépe na jejich budoucnost a na těžkou konkurenci, která je v životě čeká. Oddechové a sportovní aktivity mají kromě pozitivních zdravotních dopadů i dopad přesně v duchu hesla „kdo si hraje, nezlobí“. To „nezlobení“ může například i znamenat evidentně nezdravé a nežádoucí aktivity – experimentování s návykovými látkami apod. Takže všechno má svůj smysl.

Máte svůj osvědčený recept na uvolnění stresu?

Tím zaručeným receptem jsou pro mne mé vnučky.

Za rozhovor děkuje LF

Máš-li trochu kuráže, pojed' s námi do Stráže!

Cestou do Stráže – vpředu J. Neuman, Sam, J. Cihlár, J. Bělohávek, O. Pavlíček.

To je verš, který mi utkvěl v paměti z doby, kdy jsem coby student FTVS UK začal pronikat do tajů pedagogiky.

Ve Stráži nad Nežárkou bylo v té době jediné výcvikové středisko, které fakulta měla k dispozici k praktickým výukovým kurzům. Využívala ho tehdy stejně jako dnes především katedra sportů a pobytu v přírodě. Hned po nástupu do I. ročníku se k mým uším donesly zvěsti: „Těš se do Stráže, to zažiješ kurz, na který se nezapomíná.“ A zvěsti nelhaly. Ve druhém semestru vyrazila naše studijní skupina na kurz.

Autobus nás vyplivnul u starého jihočeského stavení na samotě. Starý uzavřený statek s malými okénky, velkou vstupní branou a velkým dvorem, na kterém nás vítaly štěbetající vlaštovky. Střecha porostlá mechem a lišejníkem. Malý rybníček, studna s pumpou, stará hruška dodávaly nejbližšímu okolí

historický punc. Ve stínu nedalekého lesíku se krčilo pár chatek. Tak co nás tady tak převratného čeká? Pod střediskem plynul líný tok řeky Nežárky, který zrychloval jen díky rozvalenému jezu. Tak tady se odehrávaly všechny ty historky, které po fakultě kolovaly a ke kterým si časem každý něco přidal. V hlavních rolích studenti i kantoři.

Stroje vybavená jídelna sloužila zároveň jako učebna, sušárna i sklad + skromně vybavené chatky = spartánské prostředí. Tady že máme strávit 10 dní nabitého programu, studovat a ještě získat zápočet? Zaplavily mě respekt a obavy zároveň, neboť jsem byl jako sportovní gymnasta odkojen tělocvičnami, zhyčkan šatnami a sprchami s teplou vodou. Vše pro mě bylo nové. Spartánské podmínky vyvažovala nádherná příroda blízkého i vzdáleného okolí, kterou jsme v rámci výuky poznávali pěšky i na kolech, ve dne i v noci. Kurz uplynul v pohodě,

odjížděl jsem se zápočetem v kapse (indexu) unavený, spokojený a skutečně nadšený. Už tenkrát jsem cítil, že tam patřím, že tam se ještě musím vrátit. Natolik mě středisko ve Stráži nad Nežárkou, lidé v něm, okolní příroda i zážitky uchvátily. V Praze jsem pak hledal odpověď na otázku: „Chci ještě trávit čas při tréninkové dřině ve vydýcháných tělocvičnách?“ Mé myšlenky se stále vracely ke strážskému kurzu, k pedagogům, kteří nás učili a předávali nám znalosti a dovednosti, které sami měli rádi. Kurz opakovat dost dobře nešlo, ale šlo vyměnit vlastní zájmy.

Zapsáním do specializace a volitelného sportu Turistika, sporty a pobyt v přírodě jsem se tak trochu oklikou, ale velice brzy do Stráže dostal znovu. A už jsem se nevzdal. Možnost pracovat na katedře SPP jako pomocná vědecká a pedagogická síla přinášela další návštěvy, ve kterých jsem objevoval tajemství a kouzlo střediska. Středisko mi umožnilo poznat a učit se od takových pedagogů – velikánů jako pan Cihlár, pan Neuman, pan Tajovský, pan Bělohávek a další. A tak rád vzpomínám na to, jak jsme jezdili z Prahy do Stráže na kolech. Před kurzem se musela připravit nejen vlastní výuka, ale muselo se připravit i středisko, které v 80. letech minulého století ještě nemělo stálého správce ani personál. Přišlo nám tehdy samozřejmě připravit pro studenty výuku orientačního běhu, hry a cvičení v přírodě, putování do Novohradských hor a zároveň pokosit trávu, opravit vodovod, nabílit statek. Tehdy pro mě bylo největší odměnou získávání pedagogických zkušeností, naslouchání pamětníkům, kteří poutavě vyprávěli o historii střediska a o počátcích výuky v něm. Dnešní studenti už asi nevědí, že stavení kdysi patřilo

Studentský vědecký seminář ve Stráži – J. Neuman (Skot v sukni), J. Cihlář (v tmavém obleku).

pražskému herci J. Hlušíčkovi, že jedinou ubytovací kapacitou byly stany s kovovou konstrukcí, které se na léto ve středisku stavěly.

Při slunečných dnech se přednášelo na dvoře nebo na louce a tak se mnohdy nezáživná teorie stávala přijatelnou. Vedle povinné výuky byl pro studenty připravován zábavný program, do kterého se spontánně zapojovali všichni včetně pedagogů. Nezapomenutelné zůstávají ranní či noční koupele v Turkovi, dlouhé večery u ohýnků s tichým zpěvem, noční hvězdná obloha, šum jezu, západy slunce, které tehdejší technikou dokázal vyfotit jen trpělivý nadšenec. Zrodila se zde přátelství, jež přetrvávají dodnes.

A ještě jeden zážitek musím vzpomenout. Vánoce a Silvestr strávené ve středisku v roce 1983. Ano, v letním výcvikovém středisku jsem prožil nejkrásnější Vánoce v životě. Možná si řeknete, co je to za zážitek? Nám se tuto akci podařilo prosadit u tehdejšího vedení fakulty díky panu Cihlářovi, který se za všechny studenty zaručil a pod celou akci se za pedagogy podepsal. Vánoce se všemi svými kouzly, zvyky, obyčejí, kterým tehdejší režim nebyl příliš nakloněn. A tak díky, pane Cihláři, nejen za ten podpis, ale i za hodiny strávené s Vámi v kolárně při opravách cyklistického materiálu, za vyprávění a moudrost, které jsem docenoval někdy až s odstupem času. Ano, pan Jaroslav Cihlář je pro mě

dodnes pokladnicí moudrosti a mnohé jeho myšlenky a metody platí i v dnešní nové době. Stejně nezapomenutelná jsou pro mě sezení pod starou hruškou před statkem s panem Jaroslavem Potměšilem. Rád se vracím k jeho myšlenkám a názorům.

Do střediska ve Stráži nad Nežárkou jsem jezdil jako student, jako pedagog. Bral jsem tam studenty střední školy, učně, svoje děti, cizí děti a vždy nám tam bylo všem moc dobře. Jezdím tam i dnes. Občas o mně ani správce neví. Není mi smutno, jenom vzpomínám a rovnám si myšlenky. A stále je mi tam dobře.

Tak, jak se měnila společnost, měnilo se i středisko. Našel se dobrý správce, který středisko hýčká, dobří lidé našli peníze na rekonstrukci celého statku. Uvnitř historického stavení najdeme nejmodernější vybavení a techniku. A to je dobře. Dobře je, že i přes vymoženosti dnešního moderního světa stále žije starý dobrý duch střediska. Možná ho dnešní studentů jen těžko objevují.

Ale on žije stejně, jako žil v době, kterou znám z vyprávění. Žije stejně, jako žil v době, kdy jsem ho sám objevil. Žije i dnes, neboť moje dcera, která na FTVS studuje 4. rokem, ho už také objevila.

Sam
alias Vladimír Kakus

Cihlář vyučující.

Tip na prázdniny – Lehce sportovní dovolená v Maroku

Už několik let rád spojuji cestování se sportem v podobě cykloturistiky. Nejinak tomu bylo i letos v březnu. S kamarádem jsme přešli ze španělské Malagy do marockého Marakéše. Trasa vedla přes britský Gibraltar a průplav do Maroka. Britský Gibraltar byl příjemným zpestřením na úvod naší cesty. Vlastně se jedná o malý přístav s velkou skálou, kde již přes sto let žijí volně jediné opice v Evropě. Na severu marockého království jsme přejížděli pohoří Ríf, kde se už mnoho let výborně daří pěstování marihuany (každý druhý nám ji tam nabízel). Královská města Míknás a Féz nás moc nezaujala, proto jsme rychle směřovali zpět do přírody. Naopak výtečně jsme si užili západní výběžek největší pouště světa Sahary. Většina turistů si sem jezdí zajezdit na velbloudech a v terénních autech a my jsme si sem přijeli zalyžovat na nádherných písečných dunách. Pravda, je to trošku netradiční zábava, a také fyzicky náročná, ale my si ji užili víc než terénní čtyřkolky.

Po Saharě jsme směřovali k pohoří Atlas. Nejdříve jsme několik dní jeli jen podél úpatí zasněžených hor a přes zajímavé soutěsky Todra a Dádes až do marockého Hollywoodu ve městě Varzázat. Díky jeho malebnému okolí a historickým stavbám se zde točilo několik známých filmů (např. Gladiátor a Ježíš Nazaretský). Cílové město Marakéš leží na druhé straně pohoří Atlas, a tak

jsme čekali, kdy začne výšlap z 600 m n. m. do 2 260 m n. m., který je v mapě zaznačen klikatými čarami. Z Varzázatu jsme šlapali 80 kilometrů většinou do kopce. Stoupání vedlo přímo úžasným údolím podél malé říčky a malými vesničkami a nezdálo se nám díky okolí až tak náročné.

Na vrcholu sedla ležela stále nesouvislá vrstva sněhu a zrovna další naplň sněhová a dešťová nádržka začala padat z nebe. Následných 30 km jsme nemuseli šlápnout do pedálů. To byla famózní odměna za celodenní výšlap vzhůru. Na konci cesty nás ještě čekala návštěva tříposchodového vodopádu a hlavně lyžování na nejvyšší sjezdovce v Africe. Leží přibližně ve 3 000 metrech. Lyžařská sezóna už byla v samém závěru a čtyři z pěti vleků už pár týdnů nejezdily. Sníh už na mnoha místech chyběl a souvislejší pokrývka byla pouze na poslední sjezdovce. Velmi mě zaujalo, jak mi místní domorodci alias učitelé lyžování nabízeli svoje služby. Jejich výuka probíhá malinko odlišně od té naší. Sledoval jsem chvíli menšího chlapce s placeným učitelem lyžování (tedy aspoň o sobě tvrdil, že je ski teacher). Učitel ho tlačil do menšího svahu, pak chytl jeho hůlku a běžel vedle něj zase dolů. Tatínek chlapce si udělal pár fotek svého syna, zaplatil a všichni byli spokojeni. A o to zde evidentně šlo. Na sedačkovou lanovku mě s lyžemi nepustili. Mohli na ní jet pouze pěší turisté k vyhlídkovým výletům z vrcholu

Společenské uplatnění zdravotně postižených absolventů UK FTVS

Od roku 1992/93 se na fakultě úspěšně rozvíjel obor Tělesná a pracovní výchova zdravotně postižených, který byl časem akreditován i v učitelském programu. Příjímání talentové zkoušky pro handicapované se stabilizovaným zdravotním stavem byly sportovními katedrami individuálně modifikovány dle charakteru postižení, stejně jako aplikace při jejich pozdější praktické výuce.

Zatímco ještě v loňském roce promovali poslední studenti tohoto oboru, otevíral se již dlouho očekávaný obor nový, **Tělesná výchova a sport osob se specifickými potřebami**.

Na doporučení Akademického senátu (z května 2010) neintegrovat handicapované do společného studia pedagogicky zaměřených oborů však byly přijaty jednotné, výkonnostně pojaté přijímací talentové zkoušky. Ty **zdravotně postiženým zcela znemožňují přístup ke studiu**.

V reakci na tuto skutečnost podepsala řada současníků i bývalých učitelů a studentů fakulty **Petici**, která studium zdravotně postižených v oboru Tělesná výchova a sport osob se speciálními potřebami **jednoznačně podporuje**. Svými podpisy se připojili i dlouholetí členové akademického sboru, kteří se významným způsobem zasloužili o dobré jméno fakulty, objevila se tam i jména některých špičkových sportovců, olympijských a paralympijských vítězů.

Magisterské studium na FTVS absolvovalo v průběhu let 24 zdravotně postižených. V praxi se všichni **velice dobře uplatňují** a polovina z nich je úspěšná i v **pedagogické sféře** (viz níže).

Výňatky z několika dopisů absolventů studia Tělesná a pracovní výchova zdravotně postižených:

Absolvent amputař (vrozené dysmélie)

...Já sám jsem studoval tento obor jako student s tělesným handicapem a až na malé výjimky jsem nemusel být nijak zohledňován. Jak se studovalo zdravým v kruhu se mnou, na to by mohli odpovědět spíš oni. Já osobně si myslím, že jsem na škole dostal takovou „výbavu“ do pedagogické praxe, že už ji 12 let vykonávám na ZŠ v Hrušovanech u Brna (I. stupeň), jsem zodpovědný

kopce. Nezbylo mi nic jiného než šlapat po černé sjezdovce po svých. Lyžovat po ní mi nikdo nezáležal. Vysvětlení, proč na lanovku s lyžemi nemohu, jsem od nikoho nedostal. Každopádně jízda v dost rozměklém a starém sněhu plném kamení byla pro mě víc adrenalinová, než jsem čekal. Cestou jsem ozdobil skluznici vypůjčených lyží z 80. let několika dalšími rýhami od ukrytých kamenů. Dole se mi slušně klepaly nohy, ale lyžování i celou 1 100 kilometrů dlouhou cyklotrasu jsme našťastí přežili oba bez úhony.

Celkově máme na Maroko jen dobré vzpomínky. Domorodci jsou většinou přátelští a často osměřily cyklisty s úsměvem pozdraví. Pět kilogramů dolů na váze svědčí o tom, že jsme si i slušně zaskopovali.

Radim Jebavý,
katedra atletiky

za tělesnou přípravu většiny dětí na škole a také s dětmi absolvují všechna sportovní klání, kterých se naši žáci účastní, ať již v rámci Asociace školních sportovních klubů, nebo jiných (např. vybíjená, fotbal, florbal, atletika, plavání, cyklistika). Myslím, že jsme dosáhli i solidních výsledků: např. finále Jihomoravského kraje ve vybíjené... Je pravda, že když po dětech chci provedení nějakého cviku a děti tvrdí, že „to nejde“, tak jim ho předvedu... a je po remcání... A jde to. Děti si na mne zvykly a já zase vím, co po nich mohu požadovat. Za celou dobu mé pedagogické praxe jsem se nesetkal s názorem rodičů (který je dnes neoddiskutovatelný), že bych jejich dítě neměl učit nebo že bych hodiny tělesné výchovy nevedl na profesionální úrovni. Já osobně tedy mohu jedině, moc poděkovat všem na FTVS UK v Praze, že mi byla dána možnost zde studovat...

Bc. Luboš Šimovec (1992–1995)

Poznámka: O jeho praxi byl natočen dokument pod názvem „Kantor z Hrušovan“. Mimo jiné je i držitelem medailí z cyklistických soutěží paralympijských her v Barceloně a Atlantě.

Absolvent se spastickou formou dětské mozkové obrny

...Pracuji jako učitel v nemocniční základní škole. Nastoupil jsem tam v době, kdy jsem dokončoval FTVS jako pedagogický asistent a po dokončení jsem byl „povyščen“ na rádného pedagoga.

FTVS mě velmi dobře připravila. Bez této školy bych svěřenou funkci nezvládl v kvalitě, která byla a je požadována. Od doby skončení magisterského studia jsem musel nastudovat mnoho z oblasti pedagogické diagnostiky, speciálních metod výuky různých předmětů, ale i hodně poznatků z oblasti IT. Vlastně to vzdělávání stále pokračuje. Vše bylo nutné, abych si místo udržel...

Mgr. René Koželuh (2001–2006)

Poznámka: Odevzdal rigorózní práci na téma „Vliv sociální politiky státu na život a integraci zdravotně postižených osob na trhu práce“ a nyní se připravuje na rigorózní zkoušku.

Absolventka se zbytky sluchu

... Již deset let pracuji v Dětském centru Paprsek, kde se věnuji celistvé rehabilitaci klientů s mentálním a kombinovaným postižením. Pro moje klienty a jejich rodiče je moje přítomnost v týmu často podnětem k větší důvěře konzultovat se mnou svoje problémy a problémy svých dětí, protože vědím, že já jako osoba se zdravotním postižením se dovedu lépe vcítit do jejich problémů i na základě vlastní zkušenosti. Ve své práci často při hospitacích pravidelně vedu i zdravé studenty a kolegy a tato spolupráce je k oboustrannému užítku.

Jsem vedoucí Sportovního klubu Paprsek, který je zaregistrovaný v Českém hnutí speciálních olympiád. Jednou týdně probíhá trénink sportů speciálních olympiád a plavecký výcvik. Naši sportovci se pravidelně účastní závodů na regionální i národní úrovni. I v rámci tohoto hnutí nebylo snadné přesvědčit organizátory, aby se mohli sportovci s větším kombinovaným postižením zúčastnit závodů „MEZI SVÝMI“, ale po několika letech se podařilo, aby ČHSO vzalo na vědomí, že mezi námi jsou sportovci, kteří mají větší postižení a také by se rádi aktivně zúčastnili nějaké, byť separované akce. Mám tím na mysli, aby sportovci s menším postižením přijali mezi sebe i sportovce s větším handicapem. V současné době se náš oddíl pravidelně účastní Plavecko-běžecského poháru pod záštitou Magistrátu hl. města Prahy, který je určen především pro zdravé sportovce. Přesto pořadatelům nečiní problém, aby nás přizvali k aktivní účasti na závodech. Ale je to především o ochotě něco pro druhé udělat, nebát se různých, často negativních reakcí širší veřejnosti.

Jsem přesvědčena, že studium osob se zdravotním postižením spolu se zdravými, jejich účast na

pedagogické činnosti a účast v pracovních týmech je obohacením pedagogické a terapeutické činnosti. Jako studentka VŠ se zbytky sluchu jsem se pustila do poněkud odvážného projektu a začala externě působit ve škole pro sluchově postižené jako pedagog. Jednou týdně se věnuji výuce hry na klavír a tato moje pedagogická aktivita stále trvá. Mým velkým koníčkem je sport a hudba. Proto jsem se snažila dokázat, že i velká sluchová porucha nemusí být překážkou tomu, aby se člověk se sluchovým handicapem mohl věnovat takovému koníčku. Myslím si, že také z toho je zřejmé, že moje práce má i významný pedagogický rozměr...

Mgr. Kateřina Krápková (1995–2000)

Absolventka s tělesným postižením (kostní forma tbc)

... Díky ukončené VŠ mohu vést kurzy pro zaměstnance Ústavů sociální péče a pedagogy ze speciálních škol. Jsem lektorem biomedicinských oborů pro rekvalifikanty, se kterými se počítá pro práci v pečovatelských ústavech (sanitáři, pečovatelé)...

Mgr. Petra Tošnerová (1999–2005)

Absolventka s lehkým pohybovým omezením

... Já sama mám určité pohybové problémy (operace kyčelních kloubů – zastřešení), proto některé pohybové aktivity mám limitovány. Studium s osobami s postižením mi určitě pomohlo více se vžít do pocitů a možností handicapovaných, což se mi hodí pro moji další práci... Vedu již deset let cvičení pro seniory v pečovatelských domech v Praze 6...

Mgr. Hana Jelínková (1995–2000)

Věříme, že otevřená diskuse na toto téma napomůže konstruktivnímu řešení daného problému.

Doc. MUDr. Štaša Bartůňková, CSc.,
katedra fyziologie a biochemie

Vyjádření studijního proděkana k aktuální situaci

(ze zápisu Kolegia děkana z 6. 6. 2011)

PaedDr. Tomáš Miler informoval o schůzce zástupců vedení se zástupci katedry zdravotní tělesné výchovy a tělovýchovného lékařství a doc. MUDr. Štašou Bartůňkovou, týkající se bakalářského studijního oboru Tělesná výchova a sport osob se specifickými potřebami a navazujícího magisterského studijního oboru Tělesná výchova a sport osob se specifickými potřebami.

Úkoly vyplývající ze schůzky:

- zjištění možností reakreditace výše uvedených oborů, případně akreditace nových studijních oborů (pracovní název Aplikovaná TV) – zjištěno – musí být akreditován nový obor;
- zpracování rámcového učebního plánu nového bakalářského oboru – Břečková, Levitová (konzultanti: Bartůňková, Strnad) – do 9. 9. 2011;
- zpracování podkladů pro akreditaci do 11. 11. 2011;
- dále podle podmínek podávání akreditace studijního oboru.

STUDENTSKÁ DVOUSTRANA

Nový studentský redaktor

To si takhle sháním starší čísla Hic Salta, až jsem po několika neúspěších poslán k šéfredaktorovi, ať prý otravuju nekompetentnější osobu. Tam dostanu nejen náruč časopisů, ale i nabídku na post studentského redaktora. Ilona Hronková, která doposud vedla studentskou dvoustranu, je totiž v posledním ročníku, a přece jen je lepší, když do školního časopisu píše někdo, kdo se na škole pohybuje, což by byl příští rok problém. Takže ahoj, jmenuju se Ondřej Novotný, studuju prvním rokem fyzioterapii a pokusím se minimálně udržet Iloninu latku. Pokud máte nějaký námět, nápad nebo byste chtěli přispět nějakým článkem, neváhejte mě kontaktovat buď na e-mailu: newbie@centrum.cz, nebo na Facebooku. Vždyť tahle dvoustrana je o nás a pro nás.

ON

Představujeme oddíly VSK FTVS Praha

Atletika

Rozhovor s Radimem Jebavým (katedra atletiky) – předsedou oddílu atletiky

Jak byste představil Váš oddíl, něco k historii?

Atletický oddíl VSK FTVS Praha vznikl v roce 2004 a v roce 2005 byl přihlášen do nejnižší soutěže – krajského přeboru. Muži se hned proboujvali do II. ligy a tam s dvouletou přestávkou závodíme i nyní. V II. lize máme družstvo mužů i žen. Je třeba zdůraznit, že náš oddíl reprezentují většinou studenti nebo již absolventi FTVS, kteří nedělají atletiku na vysoké úrovni. Ti vrcholoví se většinou nacházejí v extraligových družstvech. My máme na soupisce kromě pár atletů specialistů většinou celou řadu sportovců z jiných oborů – sportovních her (nejvíce fotbal, hokej, basketbal), triatlonistů, orientačních běžců, vodáků, běžců na lyžích...

V našem dresu závodili (nebo stále závodí) např. mistr světa v moderním pětiboji David Svoboda, mistr Evropy do 23 let v dlouhém triatlonu Petr Soukup, mistr světa v aerobici Jan Pochobradský, akademičtí mistři světa vodáci Jan Andrlík a Jan Souček a další.

Jaké jsou cíle oddílu?

Možná má většina ze závodníků na cíl odlišnější názor než já, ale já ho vidím především v radosti z pohybu a rovněž vyzkoušení si naučených činností z výuky v závodních podmínkách.

Kdo je vedoucím oddílu, kdo je trenérem?

Předsedou atletického oddílu jsem já, vedoucím družstev jsou studenti PDS. Muže vede Martin Pěkný a ženy Radka Bačáková. Společné tréninky máme hlavně v zimním období, jsou dobrovolné a většinou je vede student magisterského studia Michal Štohanzl. Smysl oddílu vidím v tom, že si tady studenti mohou přímo v reálu vyzkoušet, co znamená vést oddíl po organizační a částečně i po trenérské stránce, tedy vědomosti teoretické zde propojujeme s praxí. Já se snažím být jen takovým poradcem.

Koho oddíl trénuje?

Myšlenka je taková, že si studenti ve vyhrazených hodinách trénují individuálně sami nebo ve skupině. V případě nutnosti chodí studenti na konzultace za mnou nebo za kolegy. Na individuální vedení tréninků zde není prostor.

Má oddíl za sebou nějaké úspěchy?

Úspěchem je pro nás každý rok, kdy se udržíme v II. lize. Největšího individuálního úspěchu dosáhla na mistrovství ČR v maratonu v roce 2007 Veronika Brychcinová, která tehdy získala pro náš klub historický první a zatím i poslední

titul. Z mistrovství ČR do 22 let máme další medaili v krosu, kterou získala vloni naše současná studentka Vendula Peteříková.

Jinak za úspěch považuji i to, že se sejdeme v hojném počtu na soutěže družstev. Půjde mi zajímavé, když spolu v dresu VSK FTVS Praha závodí současní a bývalí studenti i s několika učiteli.

Studenti přitom nejsou za výkony odměňováni jinak než poděkováním. Jen nejlepší dostanou věcné dary nebo možnost proplacení sportovního ubytování. Peněz na provoz oddílu je totiž zoufale málo, ale daří se nám i s tím málem dobře hospodařit.

Co byste vzkázal případným zájemcům o členství v oddíle?

Že náš oddíl je studentskou záležitostí a kdo rád sportuje v kolektivu, je u nás vítán. To se týká i dětí. Máme totiž i dětskou přípravku. Tu vede kolegyně Jana Kolčiterová a tréninky opět většinou vedou studentky atletické specializace Martina Moudrá a Lenka Ryzáková.

Co se týče počtu členů, tak z celého VSK FTVS Praha je náš atletický oddíl nejpočetnější (asi 200 členů). Byl bych rád, kdyby se krátká tradice udržela a absolventy FTVS nahrazovali šikovní mladí studenti i nadále.

Za rozhovor děkuje ON

Dětský den MČ Praha 6

V pátek 3. 6. proběhl v areálu koupaliště Petynka v Městské části Praha 6 tradiční dětský den. Letošní téma bylo časopis Čtyřlístek a jeho hrdinové Bobík, Myšpulín, Fifinka a Pind'a. Nezůstalo však jen u něj. Na děti i dospělé s dětskou duší tu čekaly různorodé atrakce od skákacích hradů, trampolín, aqua-zorbingu, přes rukodělné práce jako navlékání korálků nebo práce s dřevem, až po sportovní aktivity typu lakros nebo jízda na koloběžce. Dětská zájmová si mohli i zasoutěžit buď na zmíněných koloběžkách, nebo v bazénu při jeho překonávání po člunech. Bazén ale nebyl jen soutěžní plochou. Počasí velice přálo příjemnému vyžití v chladné vodě při plavání nebo různých hrátkách. Celá akce se obešla bez potíží. Přítomní policisté a hasiči tak našťastí byli jen další atrakcí s různými výukovými programy. Na akci vypomáhali i studenti FTVS.

ON & Ivana Staňková

Městská část Praha

6

Hrát fér není ostuda

30. března 2011 byla na slavnostním zasedání Klubu fair play Českého olympijského výboru udělena jedna z Hlavních cen za čin v roce 2010 studentu FTVS (TVS, kombinované bakalářské studium) Petru Bidařovi. Při mistrovství republiky krasobruslařů v Brně se Tomáši Kupkovi ztratila taška s bruslemi. Petr mu bez váhání půjčil své, přestože jej za hodinu čekal závod. Navíc riskoval, že mu mladší kolega brusle může poškodit. Mohlo to vést k narušení předstartovního soustředění. Petr přesto dokázal v juniorské kategorii i ve sportovních dvojicích zvítězit. Dokázal však víc než své sportovní umění...

foto zleva: Krvěta Pecková, Petr Bidař, Milan Jirásek

SCIENCIA MOVENS

Dne 29. března 2011 se na fakultě uskutečnila mezinárodní studentská konference SCIENCIA MOVENS za hojně účasti českých a zahraničních studentů.

Celkem 72 aktivních účastníků konference prezentovalo své práce v následujících sekcích: Sportovní trénink (20), Biomedicína (13), Společenské vědy (8), Výzkumné projekty (18) a Anglická sekce (4).

Příspěvky studentů byly vydány ve sborníku, který obdrželi všichni účastníci při registraci. Tiskové příspěvky i ústní prezentace účastníků byly posuzovány tříčlennými komisemi z řad členů akademického sboru fakulty.

Z každé sekce byly vybrány nejlepší příspěvky, které byly finančně oceněny formou mimořádných stipendií:

Sportovní trénink:

1. místo

Peter Kopuň: Vliv samostatnej přípravy hráča na rozvoj taktických vedomostí

2. místo

Radim Jebavý: Silová cvičení na labilních plochách jako prostředek pro zlepšení činnosti hlubokého stabilizačního systému

Biomedicína:

1. místo

Aleš Gába: Analýza pohybové aktivity u žen s odlišným stavem kostní tkáně proximálního femuru

2. místo

Ondřej Kapuš: Hodnocení stavu kostní tkáně lumbální oblasti páteře na základě tělesného složení a pohybové aktivity

Společenské vědy:

1. místo

Pavlna Chaloupská: Činnost pražské sekce DuOeAV (1870–1938) na příkladu výstavby chat ve východních Alpách.

Výzkumné projekty:

1. místo

Peter Kačúr: Komunikácia trenéra a jej vplyv na emočné prežívání zátěže hráčov

2. místo

Adéla Boudíková: Vliv vyšší nadmořské výšky na úspěšnost střelby v biatlonu

Anglická sekce:

1. místo

Anna Ogonowska: Evaluation of Physical Activity of Older People Using Idea

Dále byli komisemi vybráni studenti, kteří obdrželi následující speciální ocenění:

Cena prof. Choutky

Jaroslav Hančák: Vzťah medzi úspešnosťou družstva v sete a kvalitou realizácie koncových herných činností jednotlivca vo vrcholovom volejbale mužov

1. cena České kinantropologické společnosti

Nikol Vlasáková: Diagnostika vývojových poruch motorické funkce

2. cena České kinantropologické společnosti

Vladimíra Sýkorova: Osobnosť basketbalového rozhodcu v slovenskej extraligovej súťaži

3. cena České kinantropologické společnosti

Klára Coufalová: Tělesný profil judistů a jeho změny vlivem redukce tělesné hmotnosti

Ocenění společně s diplomem byla předána děkanem UK FTVS doc. PhDr. Vladimírem Süssem, Ph.D., v Písecké bráně na Hradčanech, kde následně proběhl společenský večer.

Věříme, že v příštím roce bude zájem studentů o účast na konferenci alespoň takový jako v tom letošním.

Podrobnější informace o průběhu konference můžete nalézt zde: <http://iforum.cuni.cz/IFORUM-10692.html>

Mgr. Adéla Boudíková, PhDr. Jiří Suchý, Ph.D.,
autorka fotografií PhDr. Marie Koboutová

ZPRÁVY Z FAKULTY

UK FTVS partnerem Pražského mezinárodního maratonu

PIM neboli **Prague International Marathon** je pojmem se sedmnáctiletou historií. V roce 1995 byl v Praze po vzoru velkých světových měst – jako New York nebo Londýn – poprvé díky dvěma Italům, jejichž jména nejsou naší veřejnosti neznámá: Carlo Capalbo (v současnosti prezident PIM) a Gelindo Bordin (olympijský vítěz maratonského závodu ze Soulu v roce 1988), uspořádán po vzoru velkých zahraničních maratonů běh centrem Prahy. Tehdy se účastnilo 950 běžců a v doprovodných akcích to bylo 19 000 lidí. Od té doby se mnoho změnilo. Především vzrostl počet akcí, který je PIM realizován, také mnohonásobně vzrostl počet účastníků a rok od roku dále roste.

Mění se i partneři PIM. UK FTVS se díky **uzavřené smlouvě o spolupráci** s PIM stala **partnerem juniorského maratonu**. Ten se v letošním roce

Děkan UK FTVS doc. PhDr. Vladimír Süss, Ph.D., a proděkanka pro vnější vztahy a zahraniční záležitosti doc. PaedDr. Dagmar Pavlů, CSc., diskutují s prezidentem PIM Carlem Capalbem po podpisu smlouvy.

uskutečnil již po patnácté. Závodu se účastní desetičlenné štafety studentů středních škol. Běhy byly zahájeny v měsíci březnu, v dubnu potom pokračovaly semifinálovými koly ve čtrnácti krajích a následně potom postoupily do finále 3 nejrychlejší týmy z každého semifinále.

Dne **23. března 2011** děkan UK FTVS **doc. PhDr. Vladimír Süss, Ph.D.**, na straně jedné a **pan Carlo Capalbo**, prezident PIM, na straně druhé, stvrdili svými podpisy smlouvu o spolupráci. Předmětem smlouvy je vymezení rozsahu spolupráce mezi UK FTVS a PIM, která povede k účinné propagaci FTVS v souvislosti s vybranými akcemi PIM v letech 2011–2013. Za 3 měsíce, které od podpisu smlouvy uběhly, jsme zaznamenali řadu aktivit: Studenti fakulty z oboru Management tělesné výchovy a sportu participovali na organizaci seriálu závodů Juniorského maratonu. Studenti si tak mohli splnit povinnou bakalářskou, resp. magisterskou odbornou praxi v rámci svého studia. Celkem se takto zapojilo 33 studentů z prvního a druhého ročníku bakalářského studia a druhého ročníku navazujícího magisterského studia. Seriál zahrnoval celkem 14 závodů ve velkých krajských městech po celé ČR, konaných v období 5. 4.–28. 4. 2011, včetně pražského finále, které se konalo 8. 5. 2011. Na organizaci každého závodu se podílela vždy skupina 8 studentů, v případě Prahy pak 12 studentů, kteří se takto rozdělili po dohodě s lektory, zodpovědnými za bakalářské, resp. magisterské praxe.

Každým rokem se do akcí PIM zapojuje velké množství dobrovolníků, bez kterých by nebylo možné závody realizovat. Tito dobrovolníci, kterých je každoročně více než 2 500, přicházejí ve svém volném čase a pomáhají na nejrůznějších pozicích. Rovněž naši studenti se zařadili mezi stovky dobrovolníků a krom toho, že pomáhali při realizaci úspěšného závodu, měli možnost nacerpat zkušenosti, které budou moci využít ve své další profesní činnosti.

V souvislosti s PIM připomínáme ještě jeden důležitý fakt, a to k tzv. univerzitnímu maratonu. Tomu se letos dostalo pocty, že patronát nad závodem převzala Univerzita Karlova a maraton obdržel podtitul „Běh o pohár rektora“. Pro UK FTVS je potěšitelné, že naši studenti se účastnili běhu dne 8. května 2011 jednou štafetou, která fakultu dobře reprezentovala.

Doc. PaedDr. Dagmar Pavlů, CSc.,
proděkanka pro vnější vztahy a zahraniční záležitosti

Ocenění GRADY

U příležitosti 20. výročí působení nakladatelství GRADA Publishing na českém knižním trhu se vedení společnosti rozhodlo udělit svým nejvýznamnějším dlouholetým autorům Ocenění za významný přínos k rozvoji odborného knižního fondu (30. května 2011 v prostorách Barokního refektáře Kláštera Sv. Jiljí).

V oblasti sportovní literatury PaedDr. Ireně Čechovské, CSc., z naší fakulty.

Mezi dalšími oceněnými byli např.:

v oblasti zdravotnické literatury prof. MUDr. Radomír Čihák, DrSc.
v oblasti psychologické literatury prof. PhDr. Jan Vymětal
v oblasti literatury pro účetnictví a finance prof. Ing. Josef Jílek, CSc.
v oblasti ekonomické literatury prof. Ing. Miloslav Synek, CSc.

Cenu Grady 2010 za publikaci „Sportovní trénink“, jako nejlépe hodnocený titul v kategorii sportovní literatury, obdrželi doc. PaedDr. Tomáš Perič, Ph.D., a doc. PhDr. Josef Dovalil, CSc., také z naší fakulty.

HIC SALTA! Vydává Univerzita Karlova v Praze, Fakulta tělesné výchovy a sportu. Redakce: šéfredaktor PhDr. Libor Flemr, Ph.D. (LF), katedra PPD, flemr@ftvs.cuni.cz; PhDr. Aleš Kaplan, Ph.D. (AK), katedra atletiky, akaplan@ftvs.cuni.cz; PhDr. Daniela Stackeová, Ph.D. (DS), katedra fyzioterapie, stackeova@ftvs.cuni.cz; Ondřej Novotný (ON), student 1. ročníku, newbie@centrum.cz. Korektura ing. Otmar Souček, grafická úprava Jarmila Jarešová, ediční centrum. Čtvrtletník. Uzávěrka příštího čísla 14. 10. 2011. Tisk: ing. Ondřej Falešník, FALON – COPY studio, www.falon.cz. Příspěvky dodané po uzávěrce neprocházejí jazykovou úpravou.